

Ἄνωνύμου ποίημα παραινετικὸν ἐν ἑξαμέτροις.

Α΄.

Τὸ χειρόγραφον

(Codex miscellaneus Janninanus).

Μεταξὺ δωδεκάδος χειρογράφων, ἅτινα κατὰ διαφόρους καιροὺς καὶ τόπους ἐκ βεβαίας καταστροφῆς νὰ διασώσω ηὐτύχησα καὶ ἅτινα ἐν τῇ μικρᾷ μου βιβλιοθήκῃ κατέχουσι τιμητικὴν θέσιν, συγκαταριθμεῖται καὶ τις μικροῦ σχήματος μικτὸς κῶδιξ — codex miscellaneus, ὡς σημειοῦνται συνήθως ἐν τοῖς τῶν βιβλιοθηκῶν καταλόγοις τὰ ποικίλην περιέχοντα ὕλην χειρόγραφα—τῆς 15^{-ης} ἢ τῶν ἀρχῶν τῆς 16^{-ης} ἑκατονταετηρίδος, ἐξ Ἰωαννίνων τῆς Ἡπείρου προερχόμενος, ἄνευ ἀρχῆς καὶ τέλους καὶ μετὰ πολλῶν ἀτυχῶς καὶ ἐν τῷ μέσῳ χασμάτων. Ὡς δὲ νῦν ἔχει τὸ ἠκρωτηριασμένον τοῦτο χειρόγραφον καὶ κατὰ τὴν ὑπ' ἐμοῦ γενομένην τῶν περισωθεισῶν αὐτοῦ σελίδων ἀρίθμῳ κέκτηται οὐχ ἥττον 332 τοιαύτας. Τὸ μῆκος τῶν σελίδων εἶνε 14 ἑκατοστῶν τοῦ μέτρου, τὸ δὲ πλάτος 10 ἑκατ.

Τὰ $\frac{2}{3}$ περίπου τοῦ περισωθέντος ὅλου κατέχει 1^{-ον} τὸ τυπικὸν ἐλληνικῆς γραμματικῆς, ἧς τινος ἢ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος παρέπεσαν ἐν ταῖς ἐξαφανισθεῖσαις σελίδι (σ. 1—200). Ἐν τῇ σημερινῇ τοῦ χειρογράφου καταστάσει ἢ ἐν λόγῳ γραμματικῆ προπαιδεῖα ἄρχεται διὰ τῶν ἐξῆς «-- καὶ δράκων, ὧν θηλυκόν ἐστι διὰ τοῦ α, λέαινα γὰρ καὶ δράκαινα καὶ θεράπεινα λέγομεν, πλὴν τοῦ Λάκων, Λάκωνος, οὗ ὁμῶς θηλυκόν ἐστι Λάκαινα--» (σ. 1), καὶ τελευτᾷ διὰ τῶν ἐπομένων «-- εἰμί τὸ ὑπαρκτικόν, ὃ γίνεται ἀπὸ τοῦ ἔω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ἱ, εἰμί· τὸ β^{-ον} κοινῶς μὲν εἰς καὶ ἀποβολῇ τοῦ σ--», σελ. 200.

2^{-ον}. Μετὰ τὴν γραμματικὴν ἔπεται ἠκρωτηριασμένη πραγματεία περὶ ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς κατ' ἐρωταπόκρισιν (σελ. 201—221), διὰ τῶν λέξεων «-- ἐπεὶ καὶ αὕτη κατιούσας φωνὰς ἔχει καὶ λέγεται νόημα»

τελευτῶσα. Καὶ αὖθις παρέπεσαν ἱκαναὶ σελίδες τοῦ χειρογράφου, ἐν αἷς ἄδηλον, ἂν ἐκτὸς τῆς ἀρχῆς τοῦ ἐπομένου ἡμετέρου ποιήματος περιείχετο καὶ ἕτερόν τι. 3^{-ον} κείμενον εἶναι τὸ παραινειτικὸν ποίημα, ὅπερ ἡμεῖς ἔνεκεν τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ ἀποκαλοῦμεν οὕτως· ἄδηλον δ' ἂν ἐν τῇ ἀπολεσθείσῃ αὐτοῦ ἐπικεφαλίδι ἔφερον ἕτερόν τινα τίτλον· μεθ' ὅλον ὁμως αὐτοῦ τὸν ἀκρωτηριασμὸν περιέχει οὐχ ἦττον 271 ἑξαμέτρους, οἵτινες ἀποτελοῦσι 130 περίπου γνώμας ἐν διστίχοις, ἐκάστης γνώμης ἢ παραινέσεως ἐκφερομένης διὰ δύο πάντοτε στίχων (σελ. 222—259). Ἐκάστη σελὶς περιλαμβάνει 7 ἑξαμέτρους, ἐκτὸς τῆς τελευταίας, ἣτις περιέχει 6 μόνον τοιοῦτους.

Ἐπονται 4^{-ον} κεφάλαια μεταληφθέντα ἐκ τῶν βίβλων τῶν ἀποφθεγμάτων καὶ πράξεων τῶν ὀσίων πατέρων, ἧς ἡ ἐπιγραφή «Παράδεισος» (σελ. 260—267) καὶ ὧν ἡ ἀρχὴ ἔχει οὕτως:

Νουθεσίης παράδεισος ὁ τῶν ἀγίων χορός ἐστίν,
ὀδμῆς ἠδείης πείρατα πιπλάμενος·
πᾶς οὖν ὃς παθέσει πεπλήγει φίλον ἦτορ
δεῦρ' ἴτω ἀμβροσίης ἄνθεα δρεψάμενος».

Καὶ αὖθις παρέπεσαν ἱκαναὶ σελίδες, ὧν τὰ ἴχνη ἔτι κατάδηλα. Ἐπεται δὲ 5^{-ον} ἄνευ ἀρχῆς καὶ τέλους ἢ δι' ἠρωϊκῶν στίχων μετάφρασις τοῦ ψαλτῆρος τοῦ Ἀπολλιναρίου. Μετὰ δὲ τοὺς στίχους τούτους ἔπεται 6^{-ον} τὸ νουθετικὸν ποίημα τοῦ Ψευδοφωκυλίδου (σελ. 281—316), μετ' ὀλίγων μὲν καὶ τοῦτο χασμάτων, ἀλλὰ καὶ τινων ἀξιολόγων γραφῶν καὶ παραλλαγῶν οὐσιωδῶν ἀπὸ τῶν προχείρων μοι ἐκδόσεων τοῦ Boissonade (Poetae graeci gnomici. Parisiis) καὶ τῆς Ἀνθολογίας τοῦ Bergk.

Οὕτω λ. χ. ἐν στίχῳ 133 ἀντὶ τοῦ «ἀνέλεγκτον» τοῦ Bergk καὶ τοῦ «ἀνάδεκτον» τῆς ἐκδόσεως τοῦ Boissonade ὁ ἡμέτερος κῶδιξ ἔχει «ἄτιτον», καὶ ἀντὶ τοῦ στίχου

πλαζόμενόν τε βοτόν καὶ ἀλίτροπον οὐχ ὑπαλύξεις

(Bergk στίχ. 142)

τὸ ἡμέτερον χειρόγραφον γράφει:

Πλαζόμενόν τε βροτόν καὶ ἀλίμενα μήποτ' ἀλέξης.

Ἄλλὰ περὶ τῶν παραλλαγῶν τούτων ἐν καταλλήλῳ χώρῳ θέλομεν διαλάβη διὰ πλειόνων· ἐπισφραγίσωμεν δὲ νῦν τὴν περιγραφὴν τῶν ὑπολειπομένων σελίδων τοῦ χειρογράφου. Μετὰ τὰ ψευδοφωκυλίδια παρέπεσαν καὶ αὖθις ἱκαναὶ σελίδες, ἔπονται δὲ 7^{-ον} δύο ὀρθογραφικὰ λεξικά κατ' ἀλφάβητον καὶ διὰ πολιτικῶν στίχων, ὡς συνηθίζοντο τὰ τοιαῦτα ὀρθογραφικὰ γυμνάσματα κατὰ τοὺς χρόνους τῶν Βυζαντινῶν πρὸς διδασκα-

λίαν, καὶ ὧν φέρονται διάφοροι συντάκται, ὁ Πτωχοπρόδρομος, ὁ Μιχ. Ψελλός, ὁ Μοσχόπουλος καὶ ὁ Γεώργιος ὁ Ζυγαβηνός, καὶ ἄτινα κατεχωρίσθησαν ἐν τῷ *Annuaire de l'Association pour l'encouragement des études grecques en France* (1874 καὶ 1876) ὑπὸ E. Miller. Ἐκ τοῦ πρώτου ἀλφαβητικοῦ λεξικοῦ (σελ. 307—311) φέρονται μόνον τὰ στοιχεῖα υ καὶ ω, καὶ ταῦτα ἠκρωτηριασμένα· τὸ δεύτερον ἀλφάβητον φέρεται πληῆρες (σελ. 312—332). Τὰ ἐν λόγῳ ὀρθογραφικὰ λεξικά¹⁾ παρέχουσιν οὐκ ὀλίγας παραλλαγὰς πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ E. Miller δημοσιευθέντα.

B'.

Τὸ παραινετικὸν ποίημα. Εἰσαγωγή.

Ἰδῶμεν νῦν ἐκ τοῦ σύνεγγυς τὸ ἡμέτερον ποίημα καὶ εἰκοτολογήσωμεν περὶ τῆς πιθανῆς αὐτοῦ χρονολογίας καὶ τοῦ στιχουργοῦ αὐτοῦ, ἐφ' ὅσον ἡμῖν τοῦτο γλωσσικοὶ καὶ ἕτεροι ἐσωτερικοὶ λόγοι ἐπιτρέπουσιν. Ἐκ τοῦ περιεχομένου αὐτοῦ μόνον κρίνοντες ἠδυνάμεθα νὰ θεωρήσωμεν τὸ ἡμέτερον ποίημα ὡς συνέχειαν τρόπον τινὰ καὶ ἐξακολούθησιν τῆς τῶν ἀρχαίων γνωμικῆς ποιήσεως, ἧς κορυφαῖοι ἀντιπρόσωποι ὁ Θέογνις, ὁ Σόλων, ὁ Φωκυλίδης κ. ἄ., διότι αἱ πλείονες τῶν ἐν διστίχοις ἐκφερομένων γνωμῶν τοῦ παραινετικοῦ τούτου ποιήματος ὑπενθυμίζουσιν ἡμῖν τὰς ιδέας καὶ γνώμας τῶν ἀρχαίων προτύπων, ὡς καὶ πολλὰς παραινέσεις ἐνίοτε τοῦ Ἰσοκράτους καὶ τοῦ Πλουτάρχου, ἔτι δὲ καὶ τινὰς τῶν γνωμῶν τῶν ἀρχαίων κωμικῶν, ὡς θέλομεν ἰδῆ κατωτέρω· καὶ ὅτε κατὰ πρώτην φοράν ἀναγινώσκει τις τὸ κείμενον τοῦ ποιήματος τούτου, εἰσέρχεται εἰς τὸν πειρασμὸν νὰ κατατάξῃ αὐτὸ εἰς ἐποχὴν πολὺ προγενεστέραν ἐκεῖνης, εἰς ἣν ἀληθῶς ἀνήκει, καὶ περὶ τῆς βυζαντιακῆς αὐτοῦ ἐποχῆς νὰ μπιβάλῃ μετ' ἐπισταμένην ὅμως αὐτοῦ ἀνάγνωσιν καὶ φιλολογικὴν ἔρευναν τοῦ κειμένου πείθεται τις εὐκόλως, ὅτι εὐρίσκεται πρὸ ἔργου βυζαντινοῦ στιχοπλόκου, τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς τρίβωνος καὶ μύστου καὶ διεξεληθόντος οὐ μόνον τοὺς γνωστοὺς ἡμῖν τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Ἀνθολογίας θησαυροὺς, ἀλλὰ πολὺ πιθανῶς ἴσως καὶ ἑτέρας ἄχρις ἡμῶν μὴ περιελθούσας τῶν ἀρχαίων γνώμας, καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην τὸ παραινετικὸν τοῦ ἡμετέρου ἀνωνύμου βυζαντινοῦ ποίημα παρέχει οὐ σμικρὸν διὰ τοὺς φιλολο-

1) Ἰδ. περὶ τῶν τοιούτων ὀρθογραφικῶν λεξικῶν καὶ K. Krumbacher: *Byzantinische Litteraturgeschichte* σελ. 336 τῆς 1-ης ἐκδόσεως.

γούντας ένδιαφέρον. "Έτερος λόγος, όστις πείθει ήμᾶς περί του ότι ό ήμέτερος άνώνυμος έπωφελήθη τών κλασικών προτύπων και ύποδειγμάτων έστίν, ότι ἄρχουσιν παρ' αύτῶ αι έλληνικαι και έθνικαι (=heidnische) ιδέαι (πρβλ. στίχ. 48—49—50. 80—81. 108—109. 126—127. 178—179. 218—219 κ. λ.). Ούχ ήττον έν τισι χωρίοις προδίδεται τό χριστιανικόν του στιχουργού συναίσθημα (πρβλ. στίχ. 40—42—60—62—90—92—98. 99. 186—187. 232—233. 234—235). Έκτός δέ τούτων ή γλώσσα του ποιήματος και οι έξάμετροι, μολονότι έν πολλοίς ρέοντες, ούχ ήττον έν τισι στίχοις δέν εύοδούνται (ιδ. στ. 180. 214. 174), εκτός εάν άποδώσωμεν τά άμαρτήματα ταύτα εις άπροσεξίαν και άβλεψίαν του μεταγενεστέρου άντιγραφέως. Γνωστόν, ότι αι τών αρχαίων γνώμαι εκφέρονται συνήθως έν διστίχοις, ένι έξαμέτρῳ και ένι πενταμέτρῳ. 'Ο Βυζαντινός άνώνυμος εκφέρει τās γνώμας αύτου επίσης έν διστίχοις, άλλ' άμφοτέροις έξαμέτροις και άνευ κοσμητικῶν επιθέτων, ούδ' έν λόγω επηνηδισμένῳ, άλλ' άπλῶ και όσον ένεστι λακωνικῶ εκφράσεως τρόπῳ· έφ' ᾧ και έν τέλει του έργου αύτου ούχι άνευ βυζαντινού τινος στόμφου ό ήμέτερος άνώνυμος στιχοπλόκος καυχᾶται (στίχ. 270—271):

θαυμάσεις έπεσι στιχουργήσαντά με γυμνοίς,
τουτο δέ νοϋ βραχύτης δρᾶ σύνδυο ταύτα τιθεΐσα.

Έκ του λεξικολογίου του ποιήματος, άνήκοντος κατά τε την σύνταξιν και την λέξιν εις τον αρχαϊον ποιητικόν λόγον, ούχ ήττον σημειωθήτωσαν αι λέξεις έμβρίμημα = δόσιμον και όλεσίθυμον (στ. 151), αίτινες δέν φέρονται έν τοίς χρόνοις τών κλασικῶν συγγραφέων. Έξ όλων τούτων συμπεραΐνομεν περί τής βυζαντινής του ποιήματος έποχής· άλλ' όσον άφορᾶ προς τον στιχουργήσαντα φυσικῶ τῷ λόγω δέν δυνάμεθα περί τούτου μετά θετικότητός τι νάποφανθῶμεν. Τολμηρός δ' ήθελεν είσθαι, νομίζομεν, ό ισχυρισμός, ότι, έπειδή έν τέλει του χειρογράφου φέρονται τά δύο όρθογραφικά λεξικά, ών πιθανοί στιχουργοί εισιν ό Πρόδρομος, ό Ψελλός ή ό Ζηγαβηνός, εις τούτων τυγχάνει και ό τών παραινετικῶν τούτων γνωμῶν πιθανός στιχοπλόκος. Πρίν ή κλείσωμεν την μικράν ταύτην εισαγωγήν, έπισυνάπτομεν ένταῦθα και τινας συγκρίσεις τών γνωμῶν του ήμετέρου άνωνύμου προς τινα χωρία τών αρχαίων κλασικῶν, ύφ' ὧν, ως φαίνεται, ό ήμέτερος στιχουργός ένεπνεύσθη. 'Η δέ συγγένεια τών νοημάτων τινῶν διστίχων του ήμετέρου άνωνύμου προς τινας τών γνωμῶν του Ψευδοφωκυλίδου, εις ἅς ύπό τό κείμενον παραπέμπομεν, ως και προς τινας τών γνωμῶν τών αρχαίων κωμικῶν, είναι βεβαίως προφανής. Ούτω λ. χ. τό δίστιχον 260—261:

Ἐν ὠνήσῃ σαυτῷ δμῶας πρὸς θεραπείην,
 σφᾶς τε καλῆς δούλους, κἀνθρώπους ὄντας ἐπίστω.
 ὑπενθυμίζει ἡμῖν τοὺς στίχους τοῦ Φιλήμονος

(Boissonade ἔ. ἀ. σελ. 202):

Κἂν δοῦλος ἦ τις, οὐδὲν ἤττον, δέσποτα,
 ἄνθρωπος οὗτός ἐστιν,

Καὶ ὁ 41 στίχος τοῦ ἡμετέρου ποιήματος
 θνητὸς ἐὼν γὰρ καὶ περὶ θνητῶν ἔσο μεριμνῶν
 ὑπενθυμίζει τὴν μονόστιχον γνώμην
 θνητὸς πεφυκῶς μὴ φρονῆς ὑπέρθεα

(Boissonade σελ. 219)

Καὶ ὁ στίχ. 76

μὴ πίστευε ἀεὶ τῷ ἀπαγγέλλοντί σοι ἅπτας
 ὑπενθυμίζει τὴν μονόστιχον γνώμην:
 Μὴ πάντα πειρῶ πᾶσι πιστεύειν ἀεὶ.

(Boissonade σελ. 231).

Τὰ δὲ περὶ τέχνης (στίχ. 196—197) ἔχουσι μεγάλην ὁμοιότητα
 πρὸς τὰ ὑπὸ τοῦ Ἰππάρχου λεγόμενα

τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ πόλεμος, καὶ μεταβολαὶ
 τύχης ἀνάλωσ' ἢ τέχνη δὲ σώζεται.

(ἐνθ. ἀ. σ. 184).

Ὁ δὲ 241 στίχ.

Ἴθ' ἐν προστασίᾳ χαρίης ἵνα φίλτερος εἴης
 ὑπενθυμίζει τὴν Εὐριπίδειον ῥῆσιν:
 Τὰς χάριτας ὅστις εὐγενῶς χαρίζεται,
 ἦδιον ἐν βροτοῖσι.

(ἐν τῷ λόγῳ Λυκούργ. κατὰ Λεωκρ.).

Τέλος ὁ στ. 122

Ἐφέλιμον θεράποντος βουλήν μήτι παρέλθης
 ταυτίζεται σχεδὸν μετὰ τῆς τοῦ [Ψευδο]φωκυλίδου γνώμης:
 λάμβανε καὶ βουλήν παρὰ οἰκέτου εὐφρονέοντος

(Bergk Anthologia v. 228).

Γ'.

Τὸ κείμενον.

(Ἄνωνύμου ποίημα παραινετικόν).

- σελ. 222. δεῖ γὰρ προκρίνειν τό γε συμφέρον ἔσθ' ὅτε πλούτου·
 [ἐ]μβριθῆς¹⁾ ἔσο καὶ πρᾶος, ὡς γε τὰ πράγματ' ἀπαιτεῖ·
 πρὸς γὰρ τοὺς καιροὺς ὁ σοφὸς μεταβάλλετ' ἀμέμπτως.
 * [Μ]εμφομένης ἀλόχου δούλοις προπετῶς μὴ ἀκούσης·
 στ. 5. πολλαίς γὰρ ὄν πόσις φιλέει, στυγέει²⁾ παράκοιτις.
 [Ε]ἰ σὺ παραινεῖς μὲν τινι, κείνος δ' οὐκ ἐπακούει
 καὶ μιν ἄριστα μάλιστα φιλεῖς καὶ ἀφίστασο τοῦργου.
 σελ. 223. [Μ]ὴ ἀνθίστασο, μὴδ' ἐρίδαινε λάλοις ἀδολέσχοις,
 ὅτι^{2a)} λόγος πᾶσιν^{2b)} δέδοται, ζύνεσις δ' ὀλιγίστοις.
 στ. 10. [Τοὺς] ἐτέρους^{2c)} φίλει, ὡς καὶ σαυτῶ φίλτατος εἶναι·
 ὡς καλοῖς καλὸς ἴσθι, ὡς μὴ βλαβερόν τι σοι ἤξει.
 [Θ]ρύλους φεῦγε, νέος μὴ μυθοπλάστης δόξης·
 οὐδένα μὲν σιγῆ³⁾, τὸ δ' ἐναντίον ἤκαχε πολλοὺς⁴⁾.
 [.] τεῦτο (;) τί σοί τις, μὴ σύ γ' αὖ ἐτέρῳ καθυπόσχη·
 στ. 15. καὶ γὰρ μετριότητι φίλοι γλυκεροὶ συνέρχονται.
 σελ. 224. [Μ]ὴ ὀκνεῖ μεγάλως αἰτίζειν, τά γε μικρὰ προέσθαι,
 ὅτι⁵⁾ χάρις φιλέοντας ἐν ἀλλήλοισι συνάπτει.
 [Ν]είκεα τοῖς ἐτάροισι κομίζεις πάγχυ φυλάσσου·
 μῖσος γὰρ τρέφει ὀργή, ὁμοφροσύνη φιλίην δέ^{5a)}.
 στ. 20. [Ε]ἰ σε πρὸς ὀργὴν ἀμπλακίη δμῶων ὀροθύνει,
 σαυτὸν μαλθάσσειν ὡς τῶν οἰκείων φείσῃ.
 σελ. 225. [Σ]οῦ⁶⁾ κρατέειν δύνῃ, ἔσθ' ὅτε καρτερίη περιγίγνου....
 [Φ]ρούρει ὅτι^{6a)} μάλιστα, τάπερ καμάτοις ἐπορίσω^{6b)}.
 ἐν⁷⁾ ζημίη γὰρ κάματος πενίην ἐποφέλλει⁸⁾.
 στ. 25. [Ε]ὐπραγέων εὐεργετικὸς μὲν πολλάκι^{8a)} γίγνου
 σεῖο φίλοις, σαυτῶ δ' εὐεργετικώτατος ἀεί.

1) μβριμθῆς. 2) στεγέει. 2a) ὅτι. 2b) πᾶσι. 2c) φετέρους. 3) σιγῆ. 4) πολλους.
 5) ὅτι. 5a) δὲ φιλίην. 6) οῦ. 6a) ὅτι. 6b) καμάτοισι πορίσω. 7) ἐιζημ. 8) εποφέλει.
 8a) πολλαίς.

*) Τὰ ἐν ἀγκύλαις [] ἀρχικά γράμματα τῶν διστίχων ἐλλείπουσιν ἐν τῷ χειρογράφῳ· ὁ ἀντιγραφεύς, ὡς εἰκάζω, ἔκ τινων ἄλλων χωρίων τοῦ χειρογράφου, ἐσκόπει νὰ γράψῃ τὰ κεφαλαῖα γράμματα δι' ἐρυθροῦ χρώματος.

- [E]ἰ μὲν γηπονίας ἐθέλεις μανθάνειν πολυκάρπους
σελ. 226. Ἑσίοδον⁹⁾ μέτιθι κλυτόν· εἰ¹⁰⁾ δ' αὖ εἰδέναι αἰρεῖ
τάς βοτανῶν δυνάμεις, [N]ίκανδρος τὰς σε διδάξει·
- στ. 30. [E]ἰ δὲ Φρυγῶν ποθέεις Δαναῶν τε δαῖναι ἀγῶνας,
δίξο θεῖον Ὅμηρον, ὃς Ἄρεος ἔργ' ἀγορεύει·
[E]ἰ δέ γ' ἐρᾶν βούλει τοῦ τ' ἐρᾶν τέχνην ἐπιγῶναι,
στεῖχε Θεόκριτον ἀμφὶ ἴνυμαιμανῆ ἠδυμελῆ¹¹⁾.
- στ. 35. Σὺν σοφίῃ ζῆν κλύε μοι κείνων¹²⁾, ἃ μαθεῖν χρή,
σελ. 227. [Ω]ν διὰ πᾶς βίον παθέων δίχα πάντα διοικεῖ.
Δεῦρ' ἴθι καὶ τίπτε πέλει σοφίῃ σύ γε μουῦ.
[E]ἰ δύνασαι, καὶ ἄλλοτρίοις ὄφελός ποτε γίγνου,
ὅτι^{12a)} φίλους πεπορίσθαι κέρδιον ἢ βασιλεύειν.
- στ. 40. [Λ]εῖπε θεῶ μυστήρια καὶ πόλον ὅστις ἐρευνᾶν,
θνητὸς ἐὼν¹³⁾ γὰρ καὶ περὶ θνητῶν ἔσο μεριμνῶν.
[T]ίπτε φοβῆ¹⁴⁾ θάνατον; ἀλόγιστον γὰρ διὰ παντός
σελ. 228. πότμον δειμαίνοντα βίου τέρψιν ἀποβάλλειν.
[Ο]ργισθεὶς περὶ πράγματος ἀμφιβόλου μὴ ἐρίζειν,
στ. 45. θυμὸς γὰρ παντὶ νόον εἶργει τὰτρεχὲς μαθεῖν.
[T]αῖς¹⁵⁾ δαπάναις χρῶ μείζοσιν εὔτε τὰ πράγματ' ἀπαιτεῖ,
πρὸς δὲ τὸ πρᾶγμα θετὸν καιρὸν ἀνάλισκε δεόντως.
[Φ]εῦγε αἰεὶ τὸ ἄγαν, τὰ δὲ μέτρια καὶ μάλα βούλου·
βαίῳ γὰρ ποταμῷ ἀκλυστοτέρη φέρεται ναῦς.
- στ. 50. [Π]ᾶν ὃ φίλοις σοῖς αἴσχος προστρίψει, μάλα κεῦθε,
σελ. 229. μὴ μέμψωνταί γε πλεῖστοι ὃ σε μοῦνον ἀνιᾶ¹⁶⁾.
[M]ή τι βροτούς ἀλιτρούς δόκει ἀμπλακιῶν ἀπόνασθαι,
πρὸς καιρὸν γὰρ ἔλησαν, καιρῷ δ' αὖ φανεροῦνται.
- [Σ]ώματος οὐτιδανοῦ δύναμιν μὴ θῆς¹⁷⁾ παρὰ φαῦλον,
στ. 55. βουλῆ γὰρ κρατεῖ ἔσθ' ὅτε, τὸν φύσις εἶας' ἀκιδνόν.
[E]ννοεῖς σέο μείονα· τῷ δ' ἐν καιρῷ ὑπέικειν·
πολλάκι¹⁸⁾ γὰρ κρείσσων πρὸς χείρονος ἦτταν ὑπέστη.
- σελ. 230. [M]ή νεικεῖν¹⁹⁾, μήδ' ἀντιλέγειν θέλε σοῖσιν ἐταίροις^{19a)}·
ἐκ τυτθῶν γὰρ μύθων ἔρις μέγα πολλάκις αὔξει.
- στ. 60. [K]ληδόσι μὴ ἴχνευε τί βούλεται εἰς σὲ τὸ θεῖον·
ὅτι γὰρ ὤρισε σοῦ πέρι, καὶ σέο νοσφι τελέσσει^{19b)}.
[B]ασκανίην φυλακῆ πάση τὰ μάλιστα φυλάσσου,
ἢ κῆν μὴ βλάπτῃ, φέρειν γέ μὴν ἐστι βαρεῖα.

9) ἥσιοδον. 10) ἰδαῦ. 11) ἰδομελοια. 12) κεῖν. 12a) ὅτι. 13) ἐόν. 14) φόβον.
15) ἄς. 16) ἀνιᾶς. 17) θεῖς. 18) πολλάκις. 19) νεικεῖν. 19a) ἐτάροις. 19b) τελέσει.

- σελ. 231. [Κ]αρτερόφρων ἔσο, κῆν ἀδίκως σὺ περὶ κρίσιν ἦλως,
 στ. 65. οὐκ εἰς μακρὰν γὰρ γελάσει νικῶν τις ἀθέσμως.
 Οἰχομένης ἔριδος μὴ λοιδορίαν ἀνενέγκης·
 σκαιὸν γὰρ μεμνησθαι μηνιδμοῖτο μετ' ἔχθραν.
 Μήθ' αὐτὸν ἐπαίνει, μήτ' αὖθις ψέγε, καὶ γὰρ
 τοῦτ' ^{19e)} ἀνόητοι δρῶσι, κενὴ τοὺς δόξα ταράσσει.
- στ. 70. [Ἔ]στ' ἀνάλωμα μένει, χρῶ χρήμασι σοῖς ὀλιγοστῶς·
 σελ. 232. βαιῶ γὰρ χρόνῳ τὸ μακρῶ πεπορισμένον ἔρρει.
 [Ἄ]φρων γίγνου, ὡς γε τὸ πρᾶγμα ὁ καιρὸς ἀπαιτεῖ·
 [ἀ]φροσύνην γὰρ που πλάττειν, ἄκρη φρόνησις ἐστὶ ^{19d)}.
 [Φ]εῦγε ἀσωτίην καὶ σμικρολόγον κακότητα·
 στ. 75. αἶδε γὰρ ἀντίπαλοι φήμης ἀγαθῆς τελέθουσιν.
 [Μ]ῆ πίστευε αἰεὶ τῷ ἀπαγγέλλοντί σοι ἄττα ^{19e)}·
 τὴν πίστιν ²⁰⁾ δ' ὀλίγην νέμε, πλείστων πλείστ' ἐρεόντων ²¹⁾.
- σελ. 233. [Γ]λεύκει οἴνου ²²⁾ σφαλλόμενος, μὴ σαυτὸν ἀθώου·
 πλημμελοῖη ²³⁾ γὰρ τίς ποτε, γλεύκους τόδε ποιούντος ²⁴⁾.
 στ. 80. [Β]ουλήν κοινοῦ ἀπόρρητον γνωστῶ ἐχεμύθῳ·
 πιστῶ δ' ἰητρῶ πίστευε χρωτὸς θεραπεύειν ^{24a)}.
 [Μ]ῆ βαρέως φέρε μοι εὐημερίην ἀκολάστων·
 εὐμενεῖ ²⁵⁾ γὰρ τοῖσδε τύχῃ, ὄφρα τίσις ²⁶⁾ σχοίη.
 [Π]ρόβλεπε μοῖραν ἐπερχομένην, ἵνα τήνδ' ὑπομείνης·
 σελ. 234. κουφότερον γὰρ λυπεῖ πᾶν, ὃ προεῖδομον ἦξιεν.
 * [Μ]ῆ κατάπιπτ' ἀπογινώσκων ἐν δυσπραγίησιν,
 ἀλλ' ἔχου ἐλπίδος οὐδενὶ πότμῳ ἀνάδρως ²⁷⁾ ἐῶν σε.
 [Π]ᾶν ὃ σεαυτῶ πρόσφορον οἶδας, μήτι παρέλθης,
 ὅττι μέτωπα κομῶντα μετ' οὐ πολὺ ²⁸⁾ φαλάκρη.
- στ. 90. [Δ]έρκεό μοι τά τε ὄντα, τά τ' ἐσόμεν' ^{28a)} ὕστερον αὖθις,
 ζηλῶν ἐν τούτῳ θεόν, ὃς δύο ταῦτα δοκεύει.
- σελ. 235. [Ἔ]σθ' ὅτε γίγνου καὶ ὀλιγαρκῆς, ὄφρ' ὑγιαίνης·
 παῦρα τρυφῆ ²⁹⁾ τε δίδου, τῷ δ' εὐεκτεῖν ^{29a)} τὰ πλείω.
 [Μ]ῆ ψήφου δῆμοιο μονώτατος ἐξολιγώρει·
 στ. 95. μήποτ' οὐκ ἀρέσης τινὶ πολλοῖς ἀντία βάζων.
 [Ἔ]στω σοι μελεδῶνων πρώτη φροντίς ὑγείας
 καὶ μὴ καιροῦς αἰτιῶ, ἣν σοι νοῦσος ἐπέλθη **.

19e) τοῦτο. 19d) ἐστὶ φρόνησις? *Ред.* 19e) ἄττας. 20) πίστην. 21) πλεῖτεροντ. 22) λίττες οἴνω 23) πλημελίη. 24) πίνοντας. 24a) χρωτὸς θεραπείην? *Ред.* 25) εὐμενη. 26) τίση. 27) αν αδρ. 28) πολὺ ἐστι? *Ред.* 28a) ἐσόμενα. 29) τρυφή. 29a) εὐεκτεῖν σε? *Ред.*

*) Ὅρα Ἄνθολόγ. Στοβαίου, τομ. Α', σελ. 340.

**) Ὅρ. Émile Legrand Bibliothèque grecque vulgaire I p. v. 6. «Ὅταν σ' ἐπέλθη λυπηρόν, μὴ σε νικήσῃ ἡ θλίψις».

- [T]ίπτε ἐνύπνια³⁰⁾; νοῦς μερόπων γὰρ ἅ βούλεται^{30a)} αἰε
σελ. 236. ἐγρήσων τ' ἐλπίζει καὶ ἐν ὑπνοισι θεᾶται.
- στ. 100. [Ἵ]ορ δὴ ταῦτ' ἔπεα ξυνετώσ ποθέεις ἀναγνώνας,
τάσδ' ὑποθημοσύνας μετιών, ὄφελος βίου οὔσας,
[Σ]ὸν ρύθμιζε διδάγμασι νοῦν καὶ μὴ ποτε παύσῃ·
εἰκῶν γὰρ θανάτου βίος ἄμμορος ἐὼν διδαχῆς.
[Ἵ]νθεν δὴ πολὺ κέρδος ἀποίσοιο³¹⁾, εἰ δ' ἀμελήσεις
στ. 105. οὐκ ἐμὲ τὸν γράψαντα, σεαυτὸν δ' ἐξαθερίσεις.
- σελ. 237. [Ἵ]ρθῶς ζῆν μύθων^{31a)} μὴ ἐπιστρέφου ἀφρονεόντων·
οὐδὲ γὰρ ἡμέτερον διερευνᾶν μῦθον ἐκάστου.
[K]ληθεὶς μάρτυς, σωζομένης πρότερον σέο τιμῆς,
* ὅσσον^{31b)} ἔνεστι κάλυψον ἀμαρτάδα σοῖο φίλοιο^{31c)}.
στ. 110. Μύθους μειλιχίους τε καὶ αἰμυλίους πεφύλαξο·
νημερτῆς ἀπλότης ἀγαθῆ, δολίῃ δὴ ἐπακτῇ^{31d)}.
[N]ωθρέϊν φύγε, ἀργίην τοῦ ζωτικοῦ οὔσαν·
σελ. 238. ψυχῆς ἀδρανέος^{31e)} γὰρ χαύνωσις χροᾶ^{31f)} τήκει.
[Ἵ]σθ' ὅτε παρβολάδην σέο φροντίσι μίγνυε τέρψεις,
στ. 115. ὄφρα φέρειν θυμὸς φίλος ὄντιναοῦν πόνον ἰσχη.
[M]ήτε λόγου, μήτ' ἔργου ἐπιδράξης ἐτέροιο^{31g)},
μὴ τῶ σῶ παραδείγματι καὶ σέ τις αὔθις γελάσση^{31h)}.
[K]λῆρον, ὃν ἔσχεις πατρόθεν, ἔγγραφέ μοι³²⁾ πινάκεσι^{32a)}
καὶ μιν ἀέξων φρούρει, μήτι κακῶς ἐπακούσῃ.
σελ. 239. [Ἵ]ν ἄφενός τοι πλεῖστος ἔοι ποτὶ γῆρας³³⁾ οὐδῶ,
σμικροπόρος μὴ ἴσθι, φίλοισι δὲ³⁴⁾ πλουσιόδωρος.
** [Ω]φέλιμον θεράποντος βουλήν, μήτι παρέλθῃς
μηδ' ἐτέροιο τινος γνώμην, εἰ σύμφορος εἶη.
[E]ἰ μὴ χρήματά σοι καὶ κτήματα ὡς πάρος εἶη,
στ. 125. ζῆσον τοῖσδ' ἀγαπῶν, ἅ τέως σοι ὁ καιρὸς ὀπάζει.
*** [M]ήποτε κουριδίην ἄλοχον ἀγάγῃς^{34a)} διὰ φερνήν,
σελ. 240. ὡς μὴ ἀνάγκην^{34b)} σχῆς κατέχειν μιν ἐπαχθῆ οὔσαν.

30) ἐνύπνια. 30a) βουλευτ. 31) ἀποίσοιαι. 31a) ἐθέλων? *Ped.* 31b) ὅσον. 31c) φίλου. 31d) ἐπάχθης? *Ped.* 31e) ἀδρανέως. 31f) χροῶ. 31g) ἐταίριοι. 31h) γελάσση. 32) ἔγραφε. 32a) πινάκεσι. 33) γῆρας. 34) φίλοις ἴδε. 34a) ἀγάγη. 34b) ἀνάγκη.

*) "Ορ. Legrand ἔ. ἀ. σελ. 12 στίχ. 42—43:

Υἱέ μου, ἂν πέσῃ ὁ φίλος σου εἰς ἐντροπήν κ' αἰσχύνην,
σύνδραμε ὅσον ἢ μπορεῖς, κρύψε τὴν ἐντροπήν του.

**) "Ορ. εἰσαγωγὴν.

***) "Ορ. ψευδοφωκυλίδ. στίχ. 200—201.

- [Τ]ῶ πολλῶν παραδείγματι μάνθανε, τίπτε γ' ἔρξεις
ἦ φεύξη· βίωτος γὰρ τῶνδε διδάσκαλος ἄμμιν.
- στ. 130. [Τ]οῖς δυνατοῖς ἐπιχείρει, μήποτε τοῖσδε πιεσθεῖς
μαψίδιον προλίπης³⁵⁾ τοῦργον, καμάτοισιν ἀπειπῶν.
- [Μ]ῆ σίγα τό περ ἔγνωσ οὐκ ὀρθῶς διαπραχθέν,
μῆ σκαιοὺς ζηλῶν δόξης τὰ τοιαῦτα σιωπᾶν.
- σελ. 241. Ἦν τι δικαίως πάσχῃς, καρτερικῶ φέρε θυμῶ,
στ. 135. καὶ σαυτῶ πταίσας σαυτὸν τίνυε δικαστῆ.
- [Δ]ίξο συμμαχίην κριθεῖς παρὰ θέμα δικαστοῦ·
καὐτοὶ γὰρ τε νόμοι ποθέουσι δίκη διέπεσθαι.
- [Β]ιβλία πάγχυ μετέρχεο πολλά, μετέρχεο πλεῖστα·
ποιηταὶ θαυμαστὰ γὰρ ἀλλ' οὐ πιστὰ λέγουσι.
- στ. 140. Νουθετῶν ἐτάροις καὶ μέτριος εἰς λόγον ἴσθι,
σελ. 242. μῆ κόβαλος δόξης, ὅτε κόσμιος ἔμμεν ὀφείλεις.
- [Σ]ῆς ὀργιζομένης ἀλόχου μῆ δείδιθι³⁶⁾ φωνάς³⁷⁾·
τῆμος γὰρ σοι τεύχει ἔνεδρα^{37α)} γυνή, ὅτε κλαίει.
- [Χ]ρῶ σοῖς χρήμασι καὶ μῆ ἀπλήστως τοῖσδε καταχρῶ³⁸⁾.
- στ. 145. τῶν γὰρ σῶν δαπανηθέντων, τὰ ξεῖνα ματεύσεις.
- [Ἄ]σφάλισαι³⁹⁾ τεὸν ἦτορ, μῆ ταρβεῖν ποτε πότμον·
οὐκ ἂν μῆ καλὸς ἦ, πλήν τῶν γε κακῶν τέλος ἐστί(;
- σελ. 243. [Μ]ῆ ψυχρῆ στοργῆ σουσ ἀμφαγάπαζε τοκῆας·
μητέρι μῆ πρόσκρουε θέλων ἀρέσαι⁴⁰⁾ γενετῆρι.
- στ. 150. [Ἄ]σφαλῆως ζῶην ὅστις διάγειν ἐπιθυμεῖς (*Ped.*)⁴¹⁾,
καὶ παθέων ἀμιγῆς φρουρεῖν κέαρ ὠλεσιθύμων⁴²⁾,
[τ]άσδε παραινέσεις ἀναγινώσκεις ὅσαι ὦραι·
δήεις γὰρ παρ' αὐταῖς τῶ προσέχειν σε ἄνωγα.
- σελ. 244. [Π]λούτου ὑπερφρόνει, ἦν ἐθέλης νόον ὄλβιος εἶναι,
οὐ ὁ ἐελδόμενος^{42α)} τητῶμενος^{42β)} αἰέν ἐπαιτεῖ^{42γ)}.
- [Ἄ]γαθὰ τῆς φύσεως οὐκ ἂν ποτέ σοι ἐπιλείψει^{42δ)},
ἦν ἀγαπᾶς κείνοισ ἐς ἄπερ⁴³⁾ χρεῖος κατεπείγει.
- [Ἄ]ν ἀφύλακτος ἐὼν ἀλόγως^{43α)} τὰ σὰ πάντα διοικῆς,
στ. 165. μήτι τύχην λέγε τυφλὴν μῆ τοίην περ εὐῶσαν.
- [Ἄ]ργυρίῳ χρῶ, ἀργυρίου⁴⁴⁾ φιλίην ἀπόειπε,
ἦν οὐδεὶς σοφός, οὐδεὶς τίμιος ἠγάσατ' ἀνήρ.

35) προλείπης. 36) δείδι. 37) φωνας. 37α) ἔνεδραν. 38) κτχρ. 39) ἀσφάλισε.
40) ἀρέση. 41) ὁ στίχος ἐλλιπής καὶ ἀκατάληπτος: σφαλε ζῶην ὅστις διάγειν
ἔρῃσχεις(;). 42) ὠλεσιδομ. 42α) ἐλδόμενος. 42β) τητῶμενος. 42γ) ἀπαιτεῖ.
42δ) ἐπιλείψει. 43) ἄπο. 43α) ἀλόγως. 44) ἀργυρίου δὲ.

- σελ. 245. [Α]φνειός γεγονώς ὑγιῆ σέο τὸν χρόα^{44a)} τήρει·
 ὄλβον ἔχειν, νοσέων γὰρ πλούσιος, οὐχὶ καὶ αὐτὸν (;)^{44b)}.
- στ. 170. [Π]ληγὰς ἔσθ' ὅτε μυστοπόλοιο φέρειν⁴⁵⁾ παρὰ χειρός
 τλήθι καὶ ἐμβρίμημα χολωσαμένοι^{45a)} τοκῆρος.
 * [Π]ρᾶπτε τὰ ὠφέλιμα⁴⁶⁾, προσεχῶς δὲ φυλάσσεο κείνα,
 οἷς τισιν ἀμφίβολος πέλει ἢ τοῦ κέρδεος^{46a)} ἐλπίς.
 [Π]ᾶν ὁ δύνῃ δοῦναι χάριν αἰτίζονται^{46b)} χαρίζου⁴⁷⁾.
- σελ. 246. τοὺς ἀγαθοὺς γὰρ εὖ ἔρξαι ἐν μέρει ἔπλετο κέρδους.
 [Π]ᾶν ὀτιοῦν ὄν⁴⁸⁾ ὑποπτὸν σοι ταχέως ἀποσείου **⁴⁹⁾,
 ὅττι φιλεῖ τὰ πάρος ὀλιγωρηθέντα λυμαίνειν.
 [Α]ν ἀκόλαστος ὄρεξις ἐνοχλοῖή σε Κυθείρης⁵⁰⁾,
 μὴ θέλε χρηστεύεσθαι λιμῶ⁵¹⁾ γαστρὸς ἐτέρω.
- στ. 180. [Α]ν προκέηται^{51a)} θηρία πάντα ἔχειν διὰ δῆμον⁵²⁾,
 ἐν κέλομαι, τρομέειν σε τὸν ἄνθρωπον περὶ πάντων.
- σελ. 247. [Ε]ἰ σθένος εὐπάλαμον σέο τὸν χρόα^{52a)} περιφράττει,
 σπεῦδε καὶ εὐφρονέειν, ὡς γὰρ δόξεις ἀνδρείος.
 [Σ]υμμαχίην παρὰ γνωστῶν αἰτεῖν, εἴ ποτε κάμνεις·
- στ. 185. πιστοῦ γὰρ φίλου ἰητῆρ προφερέστερος οὐδεὶς.
 [Ε]ἰ σὺ πταίεις, τί θνήσκει σοῦ ἔκκητι τὸ θυμα;
 ἀφραδὲς ἐν ἐτέρου μόρῳ ἔλπεσθαι σωθῆναι.
 [Ε]ὔτ' ἂν ἐταῖρον, ἢ αὖ πιστὸν φίλον, ὦ φίλε, δίζῃ,
 οὐχὶ τύχῃ μερόπων ὁ βίος διχνευτέος ἴτω.
- σελ. 248. στ. 190. Χρῶ τοῖς κερδῆθεῖσι^{52b)} φιλοκερδίας ὄνομα^{52c)} φεύγων·
 τίπτ' ὄφελος πλούτου, εἰ πλουτεῖς αἰὲν ἐπαιτῶν^{52d)}.
 [Τ]ίμιον εἰ φήμην ἐθέλεις βιῶν προφυλάσσειν,
 σπεῦδε φυγεῖν κραδίηθεν κακὰς τέρψεις βιότοιο.
 [Α]ρτίφρων τελέθων νόα^{52e)} μὴ χλεύαζε γηραιόν·
- στ. 195. πάντεσι γὰρ πολιοῖς παίδων φρένες εἰσὶ νεογνῶν.
- σελ. 249. [Κ]αὶ τέχνην μάθε, ὅττι^{52f)}, τύχης τροχαλῶς ἀπιούσης,
 τέχνη μίμνει καὶ μερόπων βίον οὐκ ἀπολείπει.
 [Φ]ράζεο πάντα σιωπῇ τίπτε λέγουσιν ἕκαστοι,
 ἦθεα γὰρ μερόπων γυμνοῖ λόγος ἠδὲ καλύπτει.

44a) χρῶα. 44b) ὄλβον ἔχει νοσέων γὰρ πλούσιος οὐχὶ βέβαιον? *Red.* 45) φερ.
 45a) χολωμένοι. 46) ὠφέλιμα. 46a) κέρδους. 46b) αἰτίζοντί σοι. 47) ὁ
 ἐξάμετρος δὲν εὐοδοῦται· ἴδ. εἰσαγ. 48) ὄν. 49) ἀποσι. 50) κιθείρης. 51) λιμῶ.
 λαιμῶ? *Red.* 51a) προκέχται. 52) ὁ στίχος ἀκατάληπτος. 52a) χρῶα. 52b) κέρ-
 δεσι τῆς? *Red.* 52c) ὄνομα? *Red.* 52d) ἀπαιτῶν. 52e) νόον. 52f) ὅτι.

*) "Ὀρ. Θεόγν. στίχ. 461—462 (Bergk ἔ. α. σελ. 56)

..... μὴδὲ μενοίνα
 χρήμασι, τῶν ἄνυσις γίνεται οὐδεμία.

**) "Ὀρ. Ψευδοφωκυλίδ. στίχ. 144 «ἀρχόμενον τὸ κακὸν κόπτειν».

- στ. 200. [Α]σκει σὴν τέχνην, καίπερ τήνδ' ἐχμελετήσας,
ὡς μελέτη γὰρ νῶ ταῖς χερσὶν ἐθισμός ἀρήγει.
[Μ]ή ποτ' ἐπερχομένης ὥρης ἐμπάζεο πότμου,
f. 250. οὐ γὰρ δείδιεν οἶτον, ὅς οἶδε βίον διαπαίζειν⁵³).
[Μ]άνθανε πρῶτα⁵⁴) πρὸς εἰδότος, αὐτὸ δὲ σοφίζ' ἀδιδάκτως·
στ. 205. τῶν ἀγαθῶν διὰ γὰρ δόσιμον⁵⁵) τελέθει τὸ δίδαγμα.
[Τ]όσσον πίνε ὅσον δύνῃ, ἣν ἐθέλης ὑγιαίνειν·
πᾶσα γὰρ οὖν σπατάλη δεινῆς νόσου ἐστὶν ἀφορμή.
[Κ]ινεῖς ἀμφοδίην τι καὶ ὡς καλὸν δοκιμάζεις^{55 a)},
f. 251. ἄθρει μὴ τοῦτ' αὐτὸ πάλιν εὐκολίη καταμέμψη.
στ. 210. Ἐν εὐημερίῃ τάναντία πάντα φυλάσσου·
Ἐμπαλιν δυσπραγέων τὰ κρείττονα προσδόκα ἤξειν.
[Μ]άνθανε μὴ λήγων, μελέτη γὰρ σοφίην αὖξει^{55 b)}
καὶ μακροῖσι τριβαῖς ὀλίγη σύνεσις ἐπορίσθη.
[Α]ἶνει^{55 c)} φειδομένως· ὃν πολλάκι^{55 d)} γὰρ δοκιμάζεις,
στ. 215. ἦμαρ ἐν ἐμφανίσει σοι ποῖός τις φίλος ἦεν.
[Μ]ὴ αἰσχυρθῆς ταῦτα μαθεῖν, ἅπερ οὐ δεδάηκας·
f. 252. αἶσχος μὴ τι μαθεῖν ἐθέλειν, τὸ δ' ἐναντίον αἶνος.
[Ε]ὐφροσύνη καὶ ἔρις Βάκχῳ Παφίῃ τε σύνεισι,
ὣν τὸ μὲν ἀσπάζου, φεύγειν δ' ἔριδας κέλομαί⁵⁶) σε.
στ. 220. [Τ]ῶ θυμῶ μαλακοῦς καὶ σιγαλέους πεφύλαξο⁵⁷)·
Εὐκηλος ποταμὸς γὰρ αἰεὶ τάχα βένθεα κεύθει.
* [Ε]ὐτ' ἂν τῆ⁵⁸) τῶν σῶν ἄχθη χαλεπῶν, φίλος, αἴση⁵⁹),
βλέψον ἐς ἄλλου δυστυχίην πόσον ἐπλετο χεῖρων⁶⁰)·
f. 253. [Τ]οῖς δυνατοῖς ἐπιχείρει, ἀπτεσθαι⁶¹) γὰρ ἐρετμοῖς
στ. 225. θῖνα βεβαιοτέρων, ἢ λαῖφος^{61 a)} εἰς ὕψος ἀείρειν.
[Α]ντίον ἀνδρὶ δικαίῳ μὴ φλαύρως ποτ' ἐρίζης^{61 b)}·
τὰς ἀδίκους ὀργὰς γὰρ ἀμύνεται ἴφι τό θεῖον.
** [Γ]υμνωθεῖς⁶²) τῶν σῶν μὴ ἀνιῶ μηδ' ὀλοφύρου,
χαῖρε δὲ μᾶλλον ἐπεὶ⁶³) συνέβη^{63 a)} σ' ἔχοντ' ἀπολαῦσαι^{63 b)}.
στ. 230. [Υ]στι μὲν ἄλγος ἃ τις κέκτητ' ἀποβάλλειν,
f. 254. ἐμπης δ' ἐστὶν ἃ τὸν φρονέοντα φέρειν ἐπέοικε.

53) διαπέζειν. 54) πρῶτον. 55) Ὁρ. εἰσαγωγ. 55a) δοκιμάζεις. 55b) σοφίην γὰρ ἀέξει? Ped. 55c) ἴνες. 55d) πολλάκις. 56) κέλλομε. 57) πεφυλαξο. 58) τη. 59) αἴση. 60) χηρ. 61) ἀπτεσθε. 61a) λέφος. 61b) ἐρίσης. 62) γυμνωθεῖς. 63) ἐπί. 63a) ἐπεὶ τι? Ped. 63b) ἀπολέσαι.

*) Ὁρ. Boissonade Poetae graeci gnomici p. 198.

**) Ὁρ. Legrand ἔνθ. ἀ. σελ. 13 στίχ. 51.

«Υἱέ μου, ἂν χάσης, μὴ θλιβῆς, μηδὲ κακοκαρδίσης».

- * [M]ή μακροὺς σαυτῶ καιροὺς βιοτῆς καθυπισχνου·
ὡς σκιά σώματι γὰρ μόρος ἔπεται ἤπερ ἀφίξει.
[I]λάσκου θυέεσσι ^{63e)} θεόν, λίπε μόσχον ἀρότρῳ,
στ. 235. μηδέ μιν εὐμενίσαι δόκει αἵματι καὶ σφαγίοισι ^{63d)}.
(;) [Δ]ὸς τόπον ἠνορέηφι τύχης καὶ ὑπεκκεκακωθείς,
ἦτε γὰρ ἔσχε λυμῆναι σχοίη καὶ ποτ' ὄνηναι.
f. 255. [E]ἴποθ' ἀμαρτήσεις, παίδευε σὺ σαυτὸν ἔπειτα ⁶⁴⁾.
τραύματα γὰρ θεραπεύομεν, ἄλγεσιν ἄλγος ἰᾶται ⁶⁵⁾.
στ. 240. [M]ή πολυχρονίῳ φίλου φιλίην ἀποσειῶ ⁶⁶⁾.
**[I]σθ' ἐν προστάσι χαρίεις ^{66a)} ἵνα φίλτερος εἴης,
Καὶ μὴ φῶσί σε τῇ ἀρχῇ ὀλετῆρα κάκιστον.
[Φ]ράζεο μὴ ποθ' ὑποπτος ἐὼν ἀεὶ ἄθλιος εἴης·
f. 256. πίστις ^{66b)} γὰρ σπανία πλείστων πλείστα λεγόντων.
στ. 245. [E]ὐτέ τις αἰνεῖ σε, δικαστῆς ἴσθι σεαυτοῦ,
μηδ' ἐτέροις πείθου πλέον ἢ ⁶⁷⁾ σαυτῶ περι σαυτοῦ.
[E]ὐποιήν ἐτέριοι ^{67a)} διεξέρχου πολέεσσιν,
εὖ δὲ σὺ ποιήσας ἕτερον σιγῇ τόδε κεῦθε.
[E]ργα λόγους τε διηγήση ⁶⁸⁾ πολλῶν πέρι γῆρας·
στ. 250. [T]οιάδε γοῦν νέος ὢν ἔρδ' ὄφρα λέγῃς τὰ σὰ τῆμος.
f. 257. [M]ή μελέτω σοι, εἴ τινί τις κρύφα κοινολογεῖται·
πᾶς γὰρ ὑπαίτιος ὢν, αὐτοῦ πέρι πάνθ' ὑφορᾶται.
[E]ὐ πράττων σὺ γε καὶ τάναντία πάντα φυλάσσου·
οὐ γὰρ ἀεὶ τὰ γε λοίσθια τοῖς προτέροισι συνάδει.
στ. 255. [A]μφιβόλου τε καὶ ἀδρανέος βίου ἄμμι ^{68a)} δοθέντος,
ἐν ἐτέρου θανάτῳ μὴ ἐλπίδα σὴν ποτε θεῖης.
[E]ἴ σοι δῶρα πένης φίλος εὐτελεῖ ἐγγυαλίξει...
⁶⁹⁾
f. 258. [Δ]ειλοῖς γὰρ καὶ ὑπόπτοις λωίτερος μόρος ἢ ζῆν.
στ. 260. *** [A]ν ὠνήσῃ σαυτῶ δμῶας πρὸς θεραπείην,
σφᾶς τε καλῆς δούλους, ἀνθρώπους ὄντας ἐπίστω.
[A]ρπασον αἴψα λαβὴν τὴν πρωτίστως ἐπιούσαν,
μηδὲ δίωκε παλίνδρομον, ἣν πάρος ἐξαθήρισας.

63e) θυέεσι. 63a) σφαγίοις. 63e) ἠνορέηφ. 64) ἔπειτα. 65) κατ. 66) ἀποσίω.
66a) χαρίης. 66b) ἢ πίστις. 67) ἦ. 67a) ἐτέροις. 68) διηγήσι. 68a) ἄμμιν.
69) Παρέπεσαν δύο σελίδες, ὧν τὰ ἔχνη κατάδηλα ἐν τῷ χειρογράφῳ.

*) Ὁρ. ψευδοφωκ. στίχ. 115.

**) Ἰδ. Εἰσαγωγ.

***) Ἰδ. Εἰσαγωγ.

- f. 259. [Μ]ὴ ἐπίχαιρε κακῶν θανάτοις, φίλος, ἑξαπινάιοις ^{69 a)}.
 στ. 265. ὅτι καὶ ἐσθλοὶ θνήσκουσ' ὧν βίος ἄμμορος αἴσχους.
 [Π]τωχὸς ἐὼν καὶ ἔχων κάλλει περίπυστον ἄκοιτιν,
 πλαττόμενον φιλίην κακὸν ἐχθρὸν πάγχυ φυλάσσου.
 [Εἰ] συνέβη σε ⁷⁰⁾ μαθεῖν μακρὸν ἐσπουδακότα πολλά,
 σπεῦδε μαθεῖν καὶ πλείονα, φεῦγε ⁷¹⁾ τὴν ἀμέλειαν.
 στ. 270. [Θ]αυμάζεις ⁷²⁾ ἔπεσι στιχουργήσαντά με γυμνοῖς,
 τοῦτο δὲ νοῦ βραχύτης δρᾶ, σύνδυο ταῦτα τιθεῖσα».

69a) ἑφαπινέοις. 70) σοι. 71) φεῦγε δὲ? *Red.* 72) θαυμάσεις.

Ἐν Ἰασίῳ
 30 Μαρτίου 1896.

Ν. Γ. ΔΟΣΙΟΣ
 Δ. Φ.